

HELDENREIS CURSUSSEN

Ik was in 2017 begonnen met mijn fantasy-verhaal over Yima. Op een gegeven moment kwam ik vast te zitten. Uiteindelijk heb ik me daaraan overgegeven, zo van: schrijven met preT is gewoon onmogelijk. Ontspannen ging ik [collages](#) maken, [boekjes](#), kaarten. Tot het op een gegeven moment weer begon te kriebelen.

Ik had zo'n 25000 woorden 'op papier' en wist dat dit grofweg het eerste kwart van mijn boek was. En ik besef hoe symbolisch het is dat ik daar was blijven steken. Het moment van 'over de eerste drempel' in zowel Heldenreis als Heldenreis II.

Omdat ik de landkaart met Yima's reis al had gemaakt, had ik wel enig idee hoe haar reis zou verlopen, gezien in het licht van Heldenreis II. Zo kon ik de etappes uitvogelen, ongeveer inschatten hoeveel woorden die vereisten (en hoeveel feuilletonafleveringen dat zouden zijn) (231).

GOEDE RAAD

Er is iemand die ik al geruime tijd coach. Iemand die om de zoveel tijd ofwel een mattenklopper ofwel een luisterend oor of een uithuilschouder nodig heeft. Het is een fijn gevoel om als coach steeds weer de juiste argumenten en/of goede raden aan te kunnen reiken zodat hij weer vooruit kan.

Tijdens zo'n telefoongesprek gaat het ook af en toe over mij. Soms voel ik me dan schuldig,

En waar ik vroeger bang was voor plannen (omdat het schrijven dan alleen nog zou bestaan uit het inkleuren van bekende plaatjes), ervoer ik het nu als een zegen. PreTbrain weet precies wat het moet doen, hoeft niet een heel boek te helicopteren maar kan zich gewoon onderdompelen in een scène. En nog steeds versteld staan van wat er gebeurt.

Dus ik zeg het nog maar eens: om een boek te schrijven hoef je geen traject van duizend euro te volgen bij een glossy instituut. Je kunt gewoon de cursus [Heldenreis](#) bestellen (voor je Held m/v die een duidelijk doel nastreeft) of [Heldenreis II](#) (voor je Heldin v/m die het eigen vege lijf moet redden), je verhaal er globaal mee indelen en Hop! beginnen te schrijven.

En wat is het weer heerlijk om een schrijver te zijn!

Alle [cursussen](#) zijn te bestellen door €5 over te maken op NL90 INGB 0003 8794 67 tnv H. Kuipers, Groningen onder vermelding van de naam van de cursus.

hij betaalt tenslotte niet voor mijn problemen. Maar aan de andere kant: tijdens de auto-biolessen schreef ik ook altijd mee. Niet om te laten zien hoe goed ik was, maar om me net zo bloot te geven als de cursisten. Om zo meer veiligheid te creëren.

Zo kloeg ik van de week mijn nood over het [feuilleton](#). Nu heb ik het nog makkelijk: wat ik nu plaats, bestaat al. Is al geschreven, zij het dik 3 jaar geleden. Maar driekwart van het boek moet nog, en hoe zou ik dat klaarspelen met mijn preThoofd?

En daar kreeg ik al mijn goede raden terug-
gespeeld.

Mijn coachee is fantastisch gedisciplineerd,
werkt elke morgen op dezelfde plek en staat
niet op van zijn bureau tot de tijd om is.
Zelfde tijd ... wat is je beste schrijftijd?
Dat weet ik meteen. 's Morgens vroeg, nog
onvervuild door radio en sociale media.

Zelfde plek? Een speciale plek voor dit speciale
werk?

Mijn bureau, hoe gezellig ook omringd door
persoonlijke voorwerpen, is toch te veel
'werk.' Hier kan ik wel onderzoek doen voor
mijn boek, en beeldmateriaal bewerken, maar
verder doe ik hier toch vooral schrijf-
coachklussen. Of nieuwsbrieven schrijven.
De eettafel? De oude laptop heeft daar een
tijdelijke verblijfplaats gevonden. Maar met de
krabpaal van [Frija](#) vlakbij en kruimels van
lunchbammertjes ademt het niet direct
inspiratie en in-de-bron-zakken.
De knutseltafel? Totaal andere *vibe* en
bovendien plakt hij nogal.
Wat een rijkdom evenzogoed, twee laptops en
drie tafels. Maar geen Yima-tafel.

En dan bedenkt ik opeens dat ik veel stukken
van [Brandsporen](#) in bed heb geschreven,
direct na het wakker worden.
In no time heb ik de oude laptop op een krukje
naast het bed geïnstalleerd. De volgende
morgen word ik veel te vroeg wakker. Ik hijs
me overeind, neem de laptop op schoot en
schrijf mijn eerste 678 woorden sinds jaren.

POEP

Ik loop al schrijvend tegen dingen aan waar ik
ook bij lezen vaak tegenaan loop.
Laagbijdegrondse dingen.

Zo zitten personages in sommige Agatha
Christie's vaak een aantal dagen opgesloten
op een zolder. En dan denk ik, [zeikerd](#) als ik
ben, hoeven ze dan niet naar de wc? Twee
nachten lang? Eten en drinken krijgen ze
aangereikt, maar dat hoeft er niet uit?
En bij het luisterlezen van Lord of the Rings
dacht ik heel vaak: hoeven ze niet te eten? Ja,
ze hadden van die tovercrackers bij zich, maar
voor de rest? Een lege woestijn doorkruisen
zonder voedsel?

Nu ben ik eindelijk begonnen met verder
schrijven aan Yima, en de eerstvolgende dag
denk ik al: is er hier ergens water? Ik bedoel,
ze had geen lichtgewicht rugzak met flessen
spa mee. Ze kende het landschap niet, ze wist
niet wat eetbaar was of wat niet.

Ze kon geen vuur maken – oh, maar daar
bedenk ik opeens iets. Ik kan als schrijver
natuurlijk even terugbladeren en alvast een
vuurglas in haar bagage stoppen.

Dat is wel lastig met een feuilleton. Dan is het
eigenlijk vals spelen om dingen achteraf te
veranderen. Dat kon Dickens vroeger ook niet,
met zijn Pickwick Papers in de papieren krant.
Maar ik voeg toch stiekem hier en daar een
woordje toe. Tenslotte is het feuilleton maar
een eerste versie.

En voor reizen met een kind dat nog niet
zindelijk is, is er [Google!](#)

BRAIN FOG

Is er een Nederlands woord voor *brain fog*?
Concentratieproblemen, vergeetachtigheid?
Breinmist? Wattenhoofd? Ik noem het maar
preTbrain, ik schreef er in de vorige
nieuwsbrief al over. Nu kwam ik op Twitter een
prachtig [artikel](#) tegen van Sonya Huber,
schrijfster van [Pain Woman takes your Keys](#).

In dat boek schreef ze dat ze bang was dat ze
niet zo goed en helder meer zou kunnen
schrijven, omdat pijn ook je cognitieve
vermogens aantast. Tot ze erachter kwam dat
blogposts die ze met pijn schreef, juist veel
meer reacties kregen. Het voelt als schrijven
met een macrolens in plaats van een
groothoek.

De manier waarop ze sinds ze ziek werd
schrijft is niet zozeer intellectueel als wel
gevoelsmatig. Intuïtief afgaan op gevoelens en
die proberen te verwoorden. (Ik merk dat het
bij mij om beelden gaat, en dan beschrijven
wat ik zie.)

Ze heeft inmiddels geleerd om te stoppen als
het niet meer gaat, in plaats van zoals vroeger
door te duwen. Zacht zijn en vertrouwen op de
dag en het ik van morgen.

Het grote voordeel van breinmist is dat er
simpelweg geen ruimte is voor zelftwijfel, die
ze vroeger probeerde voor te zijn met
misschien en het-zou-kunnen-dats. In die
zin is haar schrijven zelfs helderder geworden
dan vroeger.

Ze geeft zichzelf toestemming om níet te
schrijven, en langs de randen daarvan schrijft
ze toch. En wie weet schrijf je buiten je
intellect om juist wel de waarste, mooiste
dingen.

PS zoek je nog mooie (verjaars)[kaarten](#)?

Blijf schrijven en creëren!
Hella Kuipers